

Ensarullah Yayınları

www.ahmedelhasan.wordpress.com

GILGAMIŞ DESTANI

Yazan: Ahmed el Hasan
İmam Mehdi a.s'ın Elçisi ve Vasisi

Bu yazı, İngilizce'den Türkçe'ye çevrilmiştir. Yazının orijinali Arapça olduğundan, olabilecek sorunlar tercümanın hatasıdır. Ve bundan dolayı özür dileriz.

Sümer ve Akad Limanlar'ında Seçilmiş Duraklar:

Sümer ve Akad'ı seçtim çünkü; tarihsel, arkeolojik ve dini olarak kanıtlanmıştır ki; Nuh as ve İbrahim as onlardandır. Bu nedenle, onlar dinin aslıdır. Din, çağın başında onlardan çıkmış ve ahir zamanda da, onlardan çıkmaya devam etmektedir. Bu nedenle, onlar Dumuzi'ye, diğer adı ile Tammuz'a (ya da gerçek oğula), binlerce yıldır yas tutmuş ve Gilgamiş'ı (ya da diğer adıyla, ön cephe savaşçısını) beklemiş olanlardır.

Ve Mezopotamya'da, onlardan sonra gelen insanlar, hala Hz. Hüseyin as'a yas tutarlar ve onlardan öncekilerin Gilgamiş'ı bekledikleri gibi, onlar da, çıkışı binlerce yıl önce ülkelerinde vaat edilmiş olan, Mehdi'yi beklerler. Allah'tan, onların durumunu ıslah etmesini, Kendi Hak Yolu'na hidayet etmesini ve onları hayırla mühürlemesini dileriz. Mehdi'nin çıkışını, onun babaları Nuh ve İbrahim as'ın ülkesi olan, Sümer ya da Akad haricinde, başka bir yerden bekleyenlere gelince; o zaman onlar, daha çok bekleyeceklerdir. Ve bu, sonsuz bir bekleyiş olacaktır.

İlk Durak:

Sümer ile Akad Destanı ve İlahi Din:

Eski Yakın Doğu ya da Orta Doğu tarihindeki bazı ya da tüm araştırmalar, dini tamamen bir insan üretimi olarak görür. Ve bu farklı adlarla, MÖ 9000 sene üzeri ve boyunca, Yakın Doğu'nun antik uygarlıklarına yayılmış çeşitli boyutlarda heykelleri bulunan, Tanrıça İştar'ın, ilahlaştırılması ile başlamıştır. Ve onlar bu dini; başlangıcı çocukları etrafında toplayan anne rolünde olan bir kadının, topluma egemen olduğunu söyleyerek meşrulaştırdılar. Ve bu çocuklar, sadece kendilerinin ona ait olduklarını biliyordu. Bu sebepten, onlara göre, kadın (Kutsal Bakire

Anne) kutsallaştırılmıştı ve onun için heykeller yapılmıştı. Ve bir zaman sonra, tarım keşfedildiği sırada, insan toplumu ataerkil bir yapıya dönüştü. Ve toplum yerleşmeye başladı. Aileler ve evler kuruldu. Ve bu da, tapınaklara erkek tanrılarının girişi ile sonuçlandı. Ve bu da, dinin nasıl kurulduğunu gösterir; din daha sonra Musevilik, Hristiyanlık, İslam ve diğerlerine dönüştü.

Fakat o, teorilerini, eski dişi heykeller üzerine kuranlar; bu heykellerin sadece cinsel cazibe için yapıldığı ve kutsal bir şeyi temsil etmedikleri varsayımı ile, teorilerinin kolayca rededileceğini unuturlar. Böylece, belirli bir dönemde heykeli yapılan kutsal dişinin varlığı, soruşturmacı araştırmacıya, ondan önce yapılan her bir heykelin, onu temsil ettiğini yargılama izni vermez. Ve, eski adam cinsel cazibe araçlarını inşa etti görüşü vardır ve bazı arkeologlar tarafından da sunulmuştur.

Ayrıca, bu dünya özellikleriyle içinde insanın yaşadığı Sümer ve Akad'da bilinir olan Tanrıça İştara'ya da İnanna'yı tanımlayan arkeolojik metinler vardır. Yani o bu metinlerde ne bir annedir, hatta ne de gerçek bir dişidir.

Esasen, o, diğer kralların ona secde ettiği üzere, Tammuz'un (Dumuzi'nin), tahtında ayağa kalktığı zaman, ona secde etmeyi reddettiği dünyadır. Böylece o da, Tammuz'u (sadık oğlu), iblislere öldürmeleri için teslim etmiştir.

((İnanna, iki tanrının ondan önce kendi kendilerine secde ettiği ve böylece de iblislerden korunduğu, iki Sümer şehri olan Umma ve Bad-tibira'ya doğru ilerler. Sonra Tanrı Vasisi Dumuzi olan Kulleb şehri'ne varır.

Şiir devam eder:

Dumuzi asil rob'unu kuşanıp, tahtına oturdu
İblisler onu uyluk tarafından ele geçirdi...

7 iblis hasta bir adamın yanıymış gibi ona hücum ettiler
Çobanlar ondan önce flüt ve kaval çalmazlardı
O (Inanna), gözünü ona sabitledi, ölümün gözünü,
Sözü ona karşı söyledi, gazabın sözünü
Ona karşı çılgılık attı, suçluluğun çılgılığı:
"Ona gelince, götürün onu buradan" Tarih Sümer'de
başlar, Kramer.

Ve bu, Gılgamış tahtına oturup, tacını giydiğinde teslim olmayı reddettiği dünyadır:

((Gılgamış, konuşmak için ağzını açıp görkemli İştar'a dedi: "Eğer seni karım yapacak olursam, ki bu hiç olmayacaktır. Seninle evlenirsem ne kazanacağım? ...Sen sevgililerine soğukta ısıtmayan bir örtüsün! Sen rüzgâra ve fırtınaya engel olmayan uydurma bir kapısın! Sen, üstüne örtüleni altında ezen bir fil derisisin! Sen, içinde toplantı yapan yiğitlerin üstüne çöken bir saraysın! Sen taşıyıcısının üstünde eriyen bir ziftsin! Sen, taşıyıcısının üstünde boşalan bir kırbasın! Sen taş duvarı çatlatan bir kireçsin! Sen, düşman ülkesini çeken bir yemişsin! Giyeni sıkkan bir ayakkabısın! Dostlarından hangisini sonsuz olarak sevdiñ? Çobanlarından hangisini sürekli olarak beğendiñ?"))
Gılgamış Destanı.

Her durumda, dinin orijini tanrılaştırılmış annedir teorisi, sadece, muteber bilimsel kanıta dayanmayan bir varsayımdır. Bu sebepten, böyle varsayımlar için ayrıntılı reddiyeleri gerek görmüyorum. Fakat kanıtları ve Sümer dininin ilahi aslının göstergelerini, açığa çıkartmayı gerekli görmekteyim. Yani bu konu, evvelce varolmuş ve bozulmuş olan Sumerlerin dininin, ilahi bir din olduğunu kanıtlamaya yöneliktir.

Burada biz, Sümerler'in, su ile abdest almasını bilen, namaz hakkında bilgi sahibi olan, oruç, dua ve niyazı bilen,

dindar insanlar olduklarını ve dinlerinin semavi din olduğunu açıklığa kavuşturmak istiyoruz. Yani Sümerler'in destanı ve hikayeleri, onlardan binlerce yıl sonra vuku bulan olayları konuştukları, gaybtan haberleri içerir. Evet, belki dinleri dönem içerisinde bozuldu fakat bu semavi bir dindir. Tıpkı Mekke insanların, bozulmuş İbrahimi Hanefi dininin insanları oldukları gibi. Ve onlar ibadet ettiler ve putları ilahlaştırdılar. Ve tıpkı bugün, putlara tapan ve Mekke'deki eski puta tapanların varisleri olan, Selefi ya da Vahabilerin olduğu gibi. Onlar Müslüman olduklarını söylüyor fakat, yeryüzünde değil de, gökyüzünde varolduğuna inandıkları, iki eli, parmakları, iki ayağı ve iki gözü olan yüce bir puta tapıyorlar.

Yani bozulmuş semavi din sorunu vardı ve hala da var olmaya devam etmektedir.

Ve eğer semavi dinin başlangıcına dönersek, Adem'in dünyaya ilk semavi din ile geldiğini ve kendisinden sonraki sadık oğullarının hikayelerini içerdiğini görürüz. Ve onlar elbette, bu hikayeleri ezberlemek, anlatmak ve iletmekle yükümlü insanlardı.

Ve bu hikayeler ve Sümerler'in destanları o zamanda, bu kutsal ve ilgili hikayelerin tek rivayetleriydi. Tıpkı Sümerler'in detaylıca ve Tevrat varılmadan uzun zaman önce, Tufan hakkındaki hikayeyi rivayet ettikleri gibi:

((Tufan
Birinci "Nuh"

"İngiliz Müzesi'nden George Smith'in, Babilliler'in 'Gılgamış Destanı'nın' on birinci tabletini bulup çözümlediği zamandan bu yana, Kitabı Mukaddes'teki Tufan öyküsünün bir İbrani yaratisi olmadığı bilinmektedir. Bununla birlikte, Babil'in Tufan mitinin kendisi de Sümer kökenlidir.

1914 yılında Arno Poebel, Üniversite Müzesi'nin Nippur koleksiyonunda bulunan ve içeriğinin büyük bölümü Tufan mitine ayrılmış altı sütunlu bir Sümer tabletinin üçte birini kapsayan alt bölümünü yayımlamıştır.... Bu parça hâlâ tek ve eşsizdir. Metin olduğu gibi kötü bir şekilde kırık olmasına rağmen, bu pasajlar son derece önemlidir... İnsanın yaratılmasına, krallığın kökenine ve tufandan önceki devre ait en az 5 kuşağın varlığına ilişkin bir dizi açıklayıcı beyan içerir.)) Tarih Sümer'de Başlar, Kramer.

Özellikle de, diğer dinlerin zamana istinaden bakış açılarından dolayı ve şeytani fısıldamalarla yozlaşmış, içlerindeki insan hevesinin tacizinden dolayı; evet, belki onlar zaman zaman hikayeleri bozdular. Fakat bozulan birşey, her daim gerçeği de, hükümsüz mü kılmaktadır?!!!

Adem ve Nuh'un varislerinin nereye gittiğini hiç merak ettik mi? Bu varis, Sümerler veya Akadlar döneminde neredeydi? Tufandan önce varolan, semavi dinin varisi nereye gitti?

Nuh as ve onunla birlikte olanların, keçiler ve inekleri kurtarmakla ilgili endişe edecekleri ve fakat göğüslerinde Adem as'dan olan semavi dini saklamamış olacakları, makul değildir. Ve Nuh as'dan sonra, Sümerler ve Akadlar tarafından temsil edilen, Babil ve Asurlular tarafından takip edilen insanoğlu, ayrıca Adem ve Nuh as'ın tarihini, yüce kutsal varlıkların tarihini; hatta nesilden nesile geçen tarih, hikayelerle bozulmuş olsa bile; tıpkı kralların, çiftçilerin ve esnafların tarihlerini aktardıkları gibi, aktarmışlardır. Bu sebepten, sonuç, Sümerler ve Akadlar'ın dini, Adem ve Nuh'un dinidir. Belki zamanla, yüceltilmiş olan her şeyin tanrılaştırılmasıyla, örneğin dünya ve salih insanlar gibi, bozulmuştur.

Ve bu bozulmaya bir örnek de, eserlerde keşfedildiği üzere, Gılgamış Destanı'nı çarpıtmaya yönelik yapılan girişimdir. Ve bu pek tabii, iki konuyu açıklar:

Birincisi, Gılgamış Destanı'nın dini metin olduğudur. Zira kimse edebi bir metni bozmaya önem vermez.

İkincisi ise, bize ulaşan Gılgamış Destanı'nın kesinlikle bozulmaktan muaf olmadığıdır.

Taha Bakır der ki, "Ve belki arkeologlar tarafından, Harran yakınlarında Türkiye'nin güneyinde Sultantepe diye bilinen arkeolojik kazı yerinde, çok ilginç bir şey bugünlerde bulunmuştur. Bu da, destanın bazı parçaları ve MÖ 2.yy'da bulunan, çivi yazısı ile dövülmüş tuhaf bir mektuptur. Bu mektup, sanki Gılgamış tarafından yazılmış gibi, eski krallardan birine gönderilmiştir. Ve Gılgamış ondan arkadaşı Enkidu için muska yapacağı değerli taşları göndermesini talep etmiştir. Ve bu neredeyse 30 mina ağırlığındadır." Gılgamış Destanı, Taha Bakır

((Ve bu orijinal ve çeşitli parçaları, Nineveh'in texti ile karşılaştırınca, onların çok önemli bilgiler olduklarını anlıyoruz. Sadece aradaki boşlukları doldurmak değil, ayrıca onlar tamamen Gılgamış Şiiri'nin - Destanı'nın, Asurlular zamanında tek bir forma sahip olmadıklarını gösterirler. Ve bu da apaçık, efsanenin nesiller boyu evrimleştiğini gösteren bir kanıttır. Diğer bir deyişle, yazarlar eski yazıyı edebi ve dürüst bir tavırla kopyalamamışlardır. Bilakis, eklemişler, çıkarmışlar ve çarpıtmışlardır. Ve bu da, yanlış olmasına rağmen, doğunun hiçbir zaman, sağlam ve istikrarlı olmadığı ve olmayacağı düşüncesinin yayılmasında ya da ispatlanmasında, rol oynamaktadır.)) Babil Efsaneleri, Charles Virolleaud.

Eğer yazılı metinlerin bozulmasında kasıtlı bir girişim olmuşsa, o zaman aynısı kesinlikle, sözel olarak aktarılan ve yazı döneminden önce olan, metinler için de geçerlidir. Ve kesinlikle onların tahribi daha büyüktür. Ve onlar yazının ilk devrinde yazıldığında, bozulmuş halde yazılmışlardır; bu sebepten, Tufan, Dumuzi, Gılgamış ve diğer Sümer-Akad hikayelerinin asıllarının, kesinlikle, yazı çağından önce rivayet edilen hikayelerin aynısı ve benzerine göre yazılmadıkları sonucuna varabiliriz.

İkinci Durak:

Sümer ile Akad Dini ve 3 Dinler: İslam, Hristiyanlık ve Musevilik

Gerçek şu ki, herhangi bir kişi, Tevrat, İncil ve Kur'an-ı Kerim'e vakıfsa ve Sümer kil tabletlerinin içerdiği ile ilgili bilgi sahibi ise, kesinlikle şu 2 kaçınılmaz sonuçtan biri ile hükme varacaktır:

İlki; dinin, Sümerli adamlar tarafından icat edildiği, Tevrat, İncil ve Kuran'ın, sadece Sümer dininin, aynı konu üzerinde düşünüp durmasıdır (İlk insan Adem'in yaratılması, Habil ile Kabil'in hikayesi, Tufan hikayesi, günah, ahiret, cennet, cehennem vb).

İkinci sonuç ise, Sümer dininin, bizzat Adem ve Nuh'un dini olmasıdır. Fakat bu, çarpıtılmış bir şekilde nakledilmiş, yazılmış ve bu çarpıtılmış haline Sümerler ve Akadlar (Babilliler ve Asurlular) tarafından inanılmıştır. Ve bu da benim, Sümerliler'in hikayelerininin, sadece Adem'in yeryüzüne getirdiği gaybtan olan olaylardan oluştuğunu, açıklığa kavuşturarak göstermek istediğim bir konudur. Ve bu hikayeler, Peygamber Efendimiz (saas)'in çocuklarından salih olanların hikayeleridir. Ve özellikle Dumuzi ya da

Gilgamiş gibi, din yolundaki önemli dönüm noktalarını açıklayan kişilerin, onlara ne olduğunun hikayeleridir.

Tevrat ve Sümer tabletlerinde yazanların arasındaki büyük benzerlik de, Dr. Samuel Kramer tarafından not edilmiştir. Ve o kitabına Sümer tabletler ve Tevrat arasındaki benzerliği açıklayan bölümler eklemeye karar vermiştir. Ve bir örnek olarak;

((Bölüm 19, Cennet, İlk İncil paralellikleri, Tarih Sümer'de başlar kitabından))

((Kutsal Evlilik ve Süleyman'ın Şarkısı, Kutsal Evlilik Ayini kitabından: İnanç Yönleri, Efsane ve Antik Sümer Ritüeli, yazar Dr. Samuel Kramer.))

Ve Sümerliler biliyor ve ilahi dindeki detaylı meseleleri uyguluyorlardı. Örneğin, rüyalara inanmak ve rüyaların Allah'ın kelamı olduklarına inanmak ve işaretlere inanmak ve Allah'ın kişi ile, deneyimlediği herşey üzerinden konuşabileceğine inanmak.

Ve Babil Efsaneleri kitabında, Charles Virolleaud der ki, “Biz şu an biliyoruz ki, insanlık, Tanrılar'a hizmet etmek için yaratıldı ve tanrılar, en ufak hatalar için, onları cezalandırmaktaydı. Bu sebepten, semanın isteklerine doğru bir şekilde itaat etmek zorundaydılar ve dediklerini yapmak zorundaydılar. Bu harmoniyi başka nasıl koruyabilir ve tanrılarının gazabından nasıl kaçınabilirlerdi? Ve eğer, tanrılarının ne istedikleri ile ilgili, onlara ilham veren rüyalarını gördüklerinde, tanrılarını memnun edecek şekilde onları nasıl yorumlayacaklardı? Tabi eğer rüyalar varsa? Peki ya hiç rüya yoksa?

Cevap, onları doğruya hidayet edeceği düşüncesiyle, kahinlere ve doğal işaretlere başvuracaklarıdır. Bu sebepten, sırf ayın hareketlerine değil aynı zamanda bulutların şekillerine de; çim üzerinde emekleyen herbir harekete ve

hatta galaksideki gezegenlere bile, tanrıların isteklerine, kötü ya da iyi, bir işaret verecekleri sebebiyle, mutlak önem verilmelidir. Ve burası, sanat ya da bilimin kendini göstereceği ve isteğin, iyi mi kötü mü olduğunu, ayırt edeceği yerdir.

Ve büyücüler, ya iyi şansı hızlandırmak için, ya da yaşamı tehdit eden; bireylerin ya da insanların yaşamını değil, bilakis tüm ulusun kaderini kontrol eden kralın yaşamını tehdit eden; düşmanca bir kuvveti uzağa itmek için, dahil olmalıdır.

Ve, tanrıların ona ilim verdiği bu kral, önceden de bahsettiğim gibi, bu dönem tufan öncesine ait, yedinci kuşaktı. Yani kalıtsal sıraya göre, bu, tufan öncesi hükümdarlar zincirinde, Adem'in soyundan 7. kuşakta yer alan, Enok (ya da İdris) as ile eşleşmektedir. Ve, onların eylemleri aynı da olsa, isimler arasında ortak hiçbir şeyin olmaması dikkat çekicidir. Ve nitekim, İncil'deki, 7. Hükümdar Enokla ilgili yazı, kısa ve özdür:

Enok Tanrı ile yürüdü, sonra ortadan kayboldu, çünkü Tanrı onu yanına almıştı. Yaratılış 5:24.

Ve Enok, efsaneler zincirinin kahramanı haline gelir ki bu da onu yazının icatçısı, ilk kitap yazarı, gezegen ve yıldız, astronomi ve aeronomi bilminin yaratıcısı yapmıştır. Ve o Evedoranki gibi görünmektedir. Ve biz güvenle varsayabiliriz ki, Yahudiler'in bu efsanesi, eski Keldani Efsanesi'nin gelişmiş ya da genişletilmiş halinden başka birşey değildir.

Ve kral ve patriklerin geri kalanı, Enok'un 6 atası ve onların 3 vasisi, ortak niteliklere sahiptir. Ve bizi ilgilendiren tek karakter, tufan boyunca yaşamış olan 10.karakterdir." Babil Efsaneleri, Charles Virolleaud

Ve Sümerlerin hikayeleri, diğer ilahi dinlerin de yapmış olduğu gibi,

açık bir şekilde, ahiretten konuşmakta, iyi ve salih insanların cennete girerken, kötü olanların da, cehennem ateşine gireceklerinden bahsetmektedir.

“Bu insanlar ölümden sonra, fakat karanlıkta, yaşayacaklarına ve bu dünyadaki iyi ve doğru yolu tutana kadar da, yani, salih kişileri izlemeden, hiçbir mükafata sahip olamayacaklarına emindirler. Tıpkı Utnapiştim'e ya da Nuh'a olanlar gibi ya da Hamurabi'nin insanlara uyguladıkları kanunlar gibi.” Babil Efsaneleri, Charles Virolleaud

Üçüncü Durak:

Bu gerçekleşmeden önce Sümerler tarafından rivayet edilen, Allah'ın Peygamberi Hz. Eyüb a.s'ın hikayesi midir?

Sümerler veya Akadlar'ın hikayelerinin, ilahi din yolculuğunda Sümerliler zamanından sonra gerçekleşecek, sadece gaybtan olan hikayeler olduğuna dair göstergeler vardır. Ve Sümer kil tabletlerini okuyan herhangi biri, tıpkı Eyüp as doğmadan önce Eyüp as'ın hikayesinden bahsedildiği gibi, Sümer uygarlığı döneminden sonra gelmiş olan peygamberler ve elçilerden bahsedildiğini görecektir. Ve Eyüp as'ın hikayesi Tevrat ve Kuran'da yazılıdır.

"Sümer yazıtlarının yazılmış olduğu tüm tablet ve parçalar, Eyüp Kitabı'nın derlenişinden önceye, bin seneden fazla bir zamana uzanmaktadır." Tarih Sümer'de Başlar, Kramer.

Ve bunlar da, Eyüp'ün doğmasından çok uzun zaman önce, Sümerler'in tabletlerinde yazılmış olan, Eyüp'ün hikayesi ile ilgili pasajlardır:

"Ben bilgin, neden genç cahiller içine sokuldum?
Ben anlayışlı, neden bilgisizler arasında sayıldım?
Her yerde yiyecek var, şimdi benim aşım açlık,
Herkes paylar verilirken benim payım üzüntü oldu.
Tanrım önünde durmak istiyorum,
İniltili sözlerimi söylemek istiyorum,
Acılarımı bildirmek istiyorum.
Karışıklığımı bildirmek istiyorum.
Tanrım, beni doğuran anamın Senden önce ağıtımı
dindirmesine izin verme
Kızkardeşimin mutlu şarkı mırıldanmasına ve ilahi
tutturmasına izin verme
Senden önce onun benim talihsizliğime acıklı bir şekilde
mırıldanmasına izin ver
Eşimin benim acıma yaslı bir şekilde ses vermesine izin
ver
Uzman şarkıcının benim acı kaderime sızlanmasına izin
ver
Gözyaşları, ağıt ve sıkıntı sardı beni.
Göz yaşlarımdan başka bir seçeneğim yokmuş gibi üzüntü
kapladı beni.
Kötü kader eline aldı beni, çalıyor yaşam soluğumu,
Fena hastalıklar yakıyor bedenimi.
Tanrım, beni var eden babam, yüzünü kaldır,
Ne zamana kadar beni ihmal edecek, beni
korumayacaksın?
Ne kadar zaman beni rehbersiz bırakacaksın?
Bir doğru söz söylüyor akıllı bilginler,
'Asla günahsız bir çocuk annesinden doğamaz,
Günahsız bir genç, en eski zamandan beri yoktu. '"
İnsanın Tanrısı onun acı gözyaşlarına ve ağlamalarına
kulak verdi.
Genç adamın yalvarış ve yakarışları tanrısının kalbini
yumuşattı.
Söylediği doğru sözü Tanrısı kabul etti,
Adamın dua dolu tövbeli sözünü.
Tanrısı fenalıklardan elini çekti.

Kanatlarını geren hastalık cinlerini uzaklaştırdı.
Adamın üzüntüleri sevince döndü.” Tarih Sümer'de Başlar,
Kramer.

Dördüncü Durak:

Sümerler ve Akadlar, Dumuzi'ye ağladı.
Peki şimdi de Hüseyin (as)'a mı ağlıyorlar?

Sümerler ve Akadlar binlerce yıl Dumuzi
(Sümerce:Dumu(oğul)+Zi(gerçek))'ye ağlayıp yas tutmuştur
ve Mezopotamyalılar tarafından Dumuzi'ye tutulan bu yas,
Hezekiel (Zülkifl) Peygamber dönemine kadar da devam
etmiştir. Tevrat, Mezopotomya yerlileri tarafından
Dumuzi'ye (Tammuz) tutulan yası şöyle anlatır:

{Bana yine, “Daha iğrenç bir şey yaptıklarını da
göreceksin” dedi. Bundan sonra beni Rabbin tapınağının
kuzeye bakan kapısının giriş bölümüne götürdü. Orada
oturup Tammuz için ağlayan kadınları gördüm. Bana,
“İnsanoğlu, bunu gördün mü? Bundan daha da iğrenç bir şey
göreceksin” dedi. Beni Rabbin tapınağının iç avlusuna
götürdü. Tapınağın girişinde, eyvanla sunak arasında
yaklaşık yirmi beş adam vardı. Sırtlarını Rabbin tapınağına
yüzlerini doğuya dönmüş, güneşe tapıyorlardı.} Hezekiel
8:13-16

İğrenç bir şey denen iş, Tammuz(Dumuzi)'nin
öldürülmesiydi ve onun sunağındaki kadınları ağlatıp
erkekleri secde ettiren de buydu.

Kral Dumuzi'nin öldürülme hikayesi, onun İştari-
İnanna(maddi hayat)'ya secde etmeyi reddetmesinin
bedelini ödemesiyle başlar.

İnanna ölümler diyarından çıktığı zaman, ölümler gerçekten
de önüne geçti.

“İnanna ölümler diyarından çıktı,
Küçük kamışlar gibi ufak cinler,
Büyük kamışlar gibi kocaman cinler,
Çevresini sardı.
Önünde yürüyen,gerçi bir vezir olmasa da,elinde bir asa
tutuyordu,
Yanında yürüyen,gerçi bir şövalye olmasa da, belinde bir
silah taşıyordu.
Onunla yürüyenler,
İnanna ile yürüyenler
Yiyeceği bilmez,
İçeceği bilmez,
Serpilen unu yemez,
Sunulan şarabı içmezlerdi.
Erkeğin kucağından karısını alır,
Emziren ananın göğsünden çocuğunu kaçırdılar.”

İnanna, iki tanrının ondan önce kendilerine secde ettiği ve böylece de iblislerden korunduğu, iki Sümer şehri olan Umma ve Bad-tibira'ya doğru ilerler. Sonra Dumuzi'nin Tanrı Vasisi olduğu Kulleb şehri'ne varır. Şiir şöyle devam eder:

“Dumuzi asil rob'unu kuşanıp, tahtına oturdu
İblisler onu uyluk tarafından ele geçirdi...
7 iblis hasta bir adamın yanıymış gibi ona hücum etti.
Çobanlar ondan önce flüt ve kaval çalmazlardı
O(İnanna), ona sabitledi gözünü, ölümün gözünü,
Ona karşı söyledi sözü, gazabın sözünü,
Ona karşı attı çığılığı, suçluluğun çığılığını:"Ona gelince,
götürün onu buradan" Tarih Sümer'de başlar, Kramer.

“Saf İnanna, çoban Dumuzi'yi onlara teslim etti
Onunla yürüyenler,
Dumuzi ile yürüyenler,

Yiyeceği, içeceği bilmez
Serpilen unu yemez

Sunulan şarabı içmezlerdi.” Tarih Sümer'de başlar, Kramer.

Bu yüzden İştar-İnanna, kral Dumuzi'nin karısı, onu Allah'ın egemenliğinin ya da ilahi seçimin ya da Sümer ile Akadların “gökten inen egemenlik” dediğı şeyin anlamını bilmeyenlerin anlamasının güç olduğı bir paradoksun içinde öldürmeleri için iblislere teslim etti.

Fakat bu, ilahi dinde sıkça görülen bir hakikattir:İştar,maddi yaşam, daima Allah'ın seçmediğı krallar tarafından yönetildi, çünkü onlar ona(İnanna) secde ettiler ve boyun eğdiler, yani maddi zevklerine taptılar.

İştar,maddi yaşam, yeryüzünde hükmetmesi için Allah tarafından seçilenlere karşı isyankardı, çünkü aslında onlar ona(İştar) karşı isyankardı.

Ali a.s'ın bundan aldığı pay, Cemel, Sıffin ve Nehrevan'da onunla savaşmaya kudurmuş olan iblislerle yaptığı ve 5 acı dolu sene boyu sürmüş olan savaşlardı. Ve onlar Kufe'de onu öldürene kadar da durmadılar.

Ve Huseyin (as) (bu dünyada hükmetmek için seçilen kral)'ın payı da, geriye kalmış bebeğine bile acımayan bir katliamdı.

Ve bunlar, Dumuzi ile kardeşinin trajedisi hakkındaki Sümer kil tabletlerinden bize ulaşan metinlerden bir kısmıdır ve ona olanlarla Huseyn(as)'a olanların ne kadar benzer olduklarını görüyoruz, gerçi onlar Huseyn(as)'ın doğumundan binlerce yıl öncesinde Sümerler-Akadlar arasında dolaşan arkeolojik metinler olsalar da.

Kalbi gözyaşıyla doldu.
Çobanın kalbi gözyaşıyla doldu.
Dumuzi'nin kalbi gözyaşıyla doldu.

Dumuzi ağlayan bir bozkıra rastladı:
“Ey bozkır, benim için feryat et!
Ey nehirdaki yengeç, benim için yas tut!
Ey nehirdaki kurbağa, beni iste!
Ey anam,Sirtur, benim için ağla!”

Eğer o beş ekmek bulamazsa,
Eğer o on ekmek bulamazsa,
Eğer o ölü olduğum günü bilemezse,
Sen,Ey bozkır, ona söyle, anneme söyle.
Bozkırın üstünde, annem benim için gözyaşı dökcek.
Bozkırın üstünde, küçük kız kardeşim benim için yas
tutacak.”

O dinlenmek için uzandı,
Çoban dinlenmek için uzandı,
Dumuzi dinlenmek için uzandı.

O tomurcukların ve kamışların arasında uzandığında,
Bir rüya gördü.
Rüyasından uyandı.
Gördüğünden ürktü.
Gözlerini ovuşturarak dehşetle etrafa bakındı.

Dumuzi seslendi:
“Getirin...Getirin onu...Kız kardeşimi getirin.
Geştinannam'ı getirin, küçük kız kardeşimi,
Tableti bilen katibim,
Pek çok şarkı bilen şarkıcım,
Kelimelerin anlamlarını bilen kız kardeşim,
Rüsyaların manasını bilen bilge kadınım.
Senle konuşmalıyım.
Rüyamı sana anlatmalıyım.”

Dumuzi Geştinanna'ya dedi ki:

“Bir rüya! Kız kardeşim, rüyamı dinle:

Etrafım sazlıktı
Tek bir kamış titriyordu benim için.
Yan yana duran iki kamıştan, önce biri, sonra diğeri,
köklerinden söküldü.
Yayığımın dibi çıktı.
Su kabı yerinden düştü.
Çoban değneğim kayboldu.
Bir kartal ağıldan bir kuzu kaptı.
Bir şahin kamış çitlerinin üstünde bir serçe yakaladı.
Kardeşim, keçilerin sakallarını tozlara sürtüyordu.
Koyunun toprağı eşiyordu.
Yayık sessizce uzandı; hiç süt dökülmedi.
Fincan paramparça uzandı; Dumuzi daha fazla değil.
Ağıl rüzgarlara verildi.

Geştinanna dedi ki:
“Kardeşim, bana rüyanı anlatma,
Dumuzi, bana böyle bir rüya anlatma!
Etrafında büyüyen sazlar,
Seni yakalayacak cinlerdir.
Tek duran kamış,
Sana yas tutacak annendir.
Koparılan kamışlar,
Sen ve benim önce birimizin sonra diğेरimizin
götürüleceğidir.
Ormanlıkta, sana yükselen uzun ağaçların dehşeti,
İblislerdir; onlar ağılda senin üzerine düşecek.
Ateş kutsal ocağının üstünde söndürüldüğünde,
Ağıl ıssız bir harabe olacak.
Yayığının altı düşünce,
İblisler tarafından tutulmuş olacaksın.
İçme bardağın dübelinden düştüğünde,
Dünyaya düşeceksin, annenin dizlerine.
Çoban değneğin kaybolduğunda,
İblisler herşeyini silip süpürecek.
Ağıldaki kuzuyu kapan kartal,
Senin yanaklarını kazıyacak iblislerdir.

Kamış çitlerinde bir serçe yakalayan şahin,
Seni alıp götürmek için çitleri tırmanacak iblislerdir.
Dumuzi, keçilerim sakallarını toza sürtecek.
Saçıklarım senin için
havaya kalkacak.
Koyunum toprağı eşeleyecek.
Ey Dumuzi, senin kederinden yanaklarımdan yaşlar
süzülecek.
Yayı sakince yatacak; hiç süt dökülmeyecek.
Fincan paramparça yatacak; Dumuzi daha fazla değil.
Ağıl rüzgarlara verildi.”

Dumuzi iblislerden kaçtı.
Kardeşi Geştinanna'nın ağılına kaçtı.

Geştinanna ağılda Dumuzi'yi bulduğunda, ağladı.
Ağızını göğe çevirdi.
Ağızını yere çevirdi.
Onun kederi bir örtü gibi ufku kapladı

O, gözlerini hırpaladı.
Ağızını hırpladı.
Kalçasını hırpaladı.

İblisler kamış çitleri tırmandı.
İlk iblis keskin bir çiviyle Dumuzi'nin yanağına vurdu,
İkinci iblis çoban değneğıyle Dumuzi'nin diğer yanağına
vurdu,

Üçüncü iblis yayığın dibini kırdı,
Dördüncü iblis içme bardağını tutacağından yere çaktı,
Beşinci iblis yayığı paramparça etti,
Altıncı iblis bardağı yere çaktı,
Yedinci iblis haykırdı:
“Kalk, Dumuzi!

İnanna'nın kocası, Sirtur'un oğlu, Geştinanna'nın
kardeşi!

Sahte uykundan kalk!

Koyunların yakalandı! Kuzuların yakalandı!
Keçilerin yaklandı! Çocukların yakalandı!
Kutsal tacı kafandan at!
Elbiseni vücudundan çıkar!
Bırak kraliyet asan yere düşsün!
Kutsal çarıklarını ayağından çıkar!
Bizimle çıplak geleceksin!”

Ugallu Dumuzi'yi ele geçirdi.
Etrafını sardılar.
Ellerini bağladılar. Boynunu bağladılar.

Yayı sessiz kaldı. Hiç süt dökülmedi.
Bardak paramparça oldu. Dumuzi artık yoktu.
Ağıl rüzgarlara verildi. Inanna – Cennet ve Yeryüzünün
Kraliçesi, Wolkstein ve Kramer.

Başka bir şiirde, Sümerli bir şair Dumuzi'ye (gerçek oğul)
ağıt okuyor,

“Kalbim ağlayarak ve ağlayarak gitti edin'e
Ben tapınağın hanımefendisiyim, Ben düşman topraklarını
yok eden İnanna'yım.
Ben Ninsun'um, büyük üstadın annesi.
Ben Geştinanna'yım, mukaddes oğulun kardeşi.
Kalbim ağlayarak ve ağlayarak edin'e gitti
Dumuzi'nin yerine gitti,
Başka diyara, çobanın evine.
Kalbim ağlayarak ve ağlayarak gitti edin'e
Oğulun zincirlendiği yere
Dumuzi'nin tutulduğu yere
Kalbim ağlayarak ve ağlayarak gitti edin'e” İştâr ve
Tammuz'un Trajedisi, Dr. Fazıl Abdulvahid Ali

Gerçek şu ki, büyük bir haksızlık; insanlığa yazmayı
öğreten, kanunlar yapan ve bilimi keşfeden Sümerleri
gölgeledi, ki onlar ilk kez tekerleği bulan, matematiği, cebiri,

mühendisliği kuran kişilerdi. Dr. Kramer ve diğer Sümer Uygarlığı uzmanları, onların efsanevi bir şeye ya da kendi yazdıkları efsanevi bir öyküye üzülüp yas tuttuklarını ve bunun sadece yıllar boyu peşi sıra gelen bir bereket ve bereketsizlik ifadesi olduğunu söylüyorlar, oysaki onlar insanın aklını başından alan uyuşturucuları kullanmış dahi olsalar, kendilerinin ve Babilli halifelerinin baştan sona kendilerinin yazdığı bir hikayedeki sembol için binlerce yıl boyunca merasimler düzenleyip yas tutmaları olanaklı değildir. Çünkü binlerce yıl, Mezopotamyalılar, bir nesilden diğerine ve her yıl, Dumuzi'nin bedenini canlandırdılar. Ve her yıl, Dumuzi'ye ağladılar. Ve her yıl, Dumuzi'ye ağıtlar okudular.

Bunlar bir saçmalıktan başka ne ki?!! Sadece kendi yazdıkları bir hikaye mi!! Ne için? Her yıl baharda gelen bereket ve diğer mevsim onu takip eden bereketsizlik için mi!!

İlk uygarlığın bu yası için, Tammuz/Dumuzi(gerçek oğul)'a binlerce yıl boyunca tutulan bu yas için makul bir açıklama olmalı.

Dini mirasa gelince, İmamlar(as)'dan gelen rivayetler bize tam bir netlikle anlatıyor ki, Sümer peygamberleri, Nuh(as) ve İbrahim(as)'ın Hüseyin(as)'a ağlayıp üzölmelerine bağılı olarak Sümerler Hüseyin(as)'a üzöldüler ve ağladılar.

Fazıl bin Şazan İmam Rıza(as)'ın şöyle buyurduğunu nakleder, "Allah(svt) İbrahim(as)'a oğlu İsmail yerine gönderdiği koçu kesmesini emrettiğinde, İbrahim(as) kendi elleriyle oğlu İsmail'in kesilmiş olmasını ve onun yerine koçun kesilmesinin emredilmemiş olmasını diledi, en sevgili oğlunu kesen babaya verilene sahip olmak için, musibetlere sabredenlerin en yüce makamına, böylece Allah ona vahyetti: "Ya İbrahim, sana mahlukatımın en sevgilisi gelen kimdir?" İbrahim dedi ki: "Ya Rab, bana Muhammed'den daha sevgili gelen bir mahluk yaratmadın." Allah buyurdu: "O mu sana daha sevgili yoksa kendin mi?" O(as) cevapladı:

“O, bana kendimden daha sevgili.” Allah buyurdu: “ Onun çocukları mı sana daha sevgili yoksa kendi çocukların mı?” O(as) cevapladı: “Onunkiler.” Allah buyurdu: “Onun çocuklarının, düşmanlarının eliyle haksızca katledilmesi mi yüreğini daha çok acıtır, yoksa kendi ellerinle kendi oğlunun benim için itaatle kesilmesi mi?” O(as) cevapladı: “Ya Rab, onun çocuklarının, düşmanlarının eliyle haksızca katledilmesi yüreğimi daha çok acıtır.” Allah da buyurdu: “Ya İbrahim, Muhammed’in ümmetinden olduğunu iddia eden insanlar haksızlık ve zulümle Hüseyini, onun oğlunu, öldürecek, tıpkı bir koçun boğazlandığı gibi. Ve bununla, onlar gazabımı kazanacaklar.” İbrahim(as) duyduklarından üzüldü ve kalbi acıyla doldu ve ağlamaya başladı. Allah ona vahyetti: “Ya İbrahim, Hüseyin’e ve onun öldürülüşüne duyduğun üzüntünü, oğlun İsmail’in kendi ellerinle kurban edilmesine fidiye olarak verdim. Ve Ben seni musibetlere sabredenlerin en yüce makamına ulaştırdım.” Bu, Allah(svt)’nin buyruğudur, “Biz, oğluna bedel büyük bir kurban verdik.”(Saffat, 107). İki kurulu mesele, iki gerçekleşen mesele, iki farklı mesele, iki uyuşmayan mesele.” El-Hisal, Şeyh Saduk, s.58-59 ve Uyun-u Ahbar-ir Rıza c.2 s.187

Ali bin Muhammed Ebu Abdullah(as)’dan İbrahim(as)’ın üzüntüsüne ilişkin şöyle rivayet etmiştir: “Allah’ın şu buyruğuna ilişkin, ‘Bunun üzerine İbrahim yıldızlara şöyle bir baktı. Ben hastayım, dedi.’(Saffat, 88-89). İbrahim(as) yıldızlara baktı ve Hüseyin(as)’ın başına gelenleri gördü. Bunun üzerine, Hüseyin(as)’ın başına gelenlerden dolayı ‘hastayım’ dedi.” El-Kafi c.1 s.465 h.1257

Meclisi Bihar’da şöyle nakleder, “Adem yeryüzüne indiğinde, Havva’yı görmedi, bunun üzerine onu aramak için yeryüzünde dolaşmaya başladı. Böylece Kerbela’dan geçti, geçerken içini sebepsizce hüznün ve keder kapladı ve İmam Hüseyin(as)’ın şehit olduğu yere gelince ayağı bir taşa değdi ve kanadı, bunun üzerine başını göğe kaldırıp dedi ki, ‘Ya

Rab, ben başka bir günah mı işledim ve bu yüzden sen beni cezalandırıyorsun? Bütün her yeri gezdim dolandım fakat bu yere geldiğimde kederlenip hüznlendim.’ Allah ona vahyetti, ‘Sen bir günah işlemedin, lakin bu yerde, evladın Hüseyin(as) haksızca öldürülecek, istedim ki sende burada onun çektiği hüzn ve kedere ortak olasın ve senin kanında buraya dökülsün çünkü onun kanı burda dökülecektir.’ Adem dedi ki, ‘Ya Rab, Hüseyin(as) peygamber midir?’ Allah buyurdu, ‘Hayır, peygamber değil lakin Muhammed(saa) peygamberin evladıdır.’ Adem dedi ki, ‘Ya Rab, onu şehit edecek olan kimdir?’ Allah buyurdu, ‘Onu şehit edecek olan Yezittir, yer ve gök ehli ona lanet etmektedir.’ Adem dedi ki, ‘Ben ne yapabilirim?’ Allah da ona buyurdu: ‘Ona lanet et, Ey Adem.’ Bunun üzerine Adem ona dört kez lanet etti ve Arafat Dağına yürüdü, ve Havva’yı orda buldu.”

“Rivayet edilir ki, Nuh gemiye bindiğinde, gemi tüm dünyayı dolaştı ve Kerbela’ya geldiğinde büyük bir dalga vurdu ve Nuh, bir korkuya kapıldı ve Rabbine şöyle dedi, ‘Ya Rab, tüm dünyayı dolaştım fakat hiçbir yerde burda olduğu gibi korkmadım. Burası neresidir?’ Cebrail nazil oldu ve dedi ki, ‘Ya Nuh, burası öyle bir yerdir ki, peygamberlerin sonuncusu Muhammed’in ve vasilerin sonuncusu Ali’nin evladı Hüseyin burda şehit edilecektir.’ Nuh dedi ki, ‘Ya Cebrail, onu kim şehit edecektir?’ Cebrail de dedi ki, ‘Onun katili yedi gök ve yedi yer ehli taradından lanet edilendir.’ Bunun üzerine Nuh, dört kez Yezid’e lanet etti ve gemi batmaktan kurtulup Cudi’ye oturdu.”

“Rivayet edilir ki, İbrahim atıyla Kerbela sahrasından geçerken, atı tökezledi ve İbrahim’in kafası taşa çarptı ve kanadı, bunun üzerine İbrahim istiğfara başladı ve dedi ki, ‘Ya Rab, ne günah işledim ki böyle bir olay ve musibetle karşılaştım?’ Cebrail nazil oldu ve dedi ki, ‘Ya İbrahim, sen günah işlemedin lakin burası öyle bir yerdir ki, peygamberlerin sonuncusu ve vasilerin sonuncusunun evladı burda şehit edilecektir. Allah da senin bu hüzn,

musibet ve kedere ortak olmanı ve kanının dökülmesini istemiştir.' İbrahim buyurdu, 'Ya Cebrail, onun katili kimdir?' Cebrail buyurdu ki, 'Yer ve gök ehlinin lanet ettiği Yeziddir, Rabbinin izni olmaksızın kalem levhe onun melun olduğunu yazınca, Allah kaleme vahyetti, Bu lanetin için övgüyü hak ettin.' Bunun üzerine İbrahim(as) ellerini kaldırdı ve Yezid'e lanet etti ve atı da onunla birlikte Amin dedi. Bunun üzerine İbrahim ata dedi ki, 'Sen niçin o meluna lanet ettiğimde amin diyorsun?' At dedi ki, 'O melun yezid,Allah ona lanet etsin, yüzünden ayağım tökezledi ve seni yere düşürdüm, bu yüzden senden utanıyorum.' " Biharul Envar c.44 s.243

Yukarda bahsedilen, uzun uzun düşünmeyi seven okuyucunun, Sümer ve Akad destanlarının dini hesaplar olduğunu farketmesine sebep olacaktır. Bunların bazıları gaybtandır ve bazıları da yazıldıkları zamana göre gelecektendir.

Bu, bizden tüm şüpheyi gideriyor; din, Sümer-Akad(Babil-Asur) destan ve hikayelerinin içeriğinin büyük bir kısmıydı. Bu noktaya vardığımızdan beri, Ölümsüz Uruk Destanı ya da Gilgamiş destanından bahsetmemizi çok uygun görüyorum, ve birlikte, onu belki de eşi görülmemiş farklı bir yolla okumaya çalışacağız. Onu Adem'in oğullarına anlattığı, Nuh'un oğullarına anlattığı, İbrahim'in oğullarına anlattığı ve Sümerler ile antik dünya insanları arasında,özellikle de Yakın Doğu'da, yayılan bir hikaye olarak okumaya çalışacağız. O, Mezopotamyalıların favori hikayesi oldu, ve nesiller boyu anlatıldı tâki binlerce yıl sonra bize ulaşana dek, fakat belki de daha önce açıkladığımız üzere, insanlar onu anlatırken bozuldu.

Bir gün gelip adaleti uygulayacak ve insanlığı kendi vahşetinden kurtaracak Gilgamiş'in hikayesi. Antik Mısır eserlerinde şöyle geçer, "Tüm onuruyla kıyam eden bir adam kıyam eden öküzleri tutacaktır, biri sağında ve diğeri solunda." Babil ve Kenan Efsaneleri, Charles Virolleaud

Mezopotamya(Sümer)'den veya Irak'ın güneyinden olan Gılgamış'ın, bir gün orada zuhur etmesi binlerce yıldır beklenmektedir.

Beşinci Durak:

Gılgamış, Dumuzi'ye ağlayan anne Ninsun'un oğlu

Dumuzi:

“Kalbim ağlayarak ve ağlayarak gitti edin'e
Ben tapınağın hanımefendisiyim, Ben düşman topraklarını
yok eden İnanna'yım.

Ben Ninsun'um, büyük üstadın annesi.

Ben Geştinanna'yım, mukaddes oğulun kardeşi.

Kalbim ağlayarak ve ağlayarak edin'e gitti

Dumuzi'nin yerine gitti,

Başka diyara, çobanın evine.

Kalbim ağlayarak ve ağlayarak gitti edin'e

Oğulun zincirlendiği yere

Dumuzi'nin tutulduğu yere

Kalbim ağlayarak ve ağlayarak gitti edin'e” İştâr ve
Tammuz'un Trajedisi, Dr. Fazıl Abdulvahid Ali

Enkidu'nun Gılgamış'a konuşması:

“Dünyada senin gibi başkası yok. Ahırdaki vahşi bir öküz kadar güçlü olan Ninsun, seni doğuran anneydi ve şimdi sen tüm adamların üzerine yükseldin ve Enlil sana krallık verdi çünkü senin gücün adamların gücünü geçti.” Gılgamış Destanı, Taha Bakır

Gılgamış Destanından, onun hayal olduğunu söyleyen bazı kimselerin dediği gibi geçmişteki birinin değil, henüz gelecek insanlığın seyahatini okuyabiliriz. Ayrıca maalesef özellikle büyük çatışmalarda hep galip gelmiş vahşetinden insanlığı kurtaran kimsenin öyküsünü de okuyabiliriz.

[...ciltlerle kitap taşıyan merkebin hali gibidir. Allah'ın âyetlerini yalanlayan kavmin durumu ne kötü...] (Cuma, 5)

[...tıpkı köpeğe benzer; üstüne varıp kovsan da dilini çıkarıp solur, kendi haline bıraksan da dilini çıkarıp solur. İşte bu hal, delillerimizi yalanlayan topluluğun haline benzer...] (Araf, 176)

[...maymun ve domuz şekline soktuğu kişiler ve tağuta tapanlar. İşte bunlardır yeri daha kötü olanlar...] (Maide, 60)

Kurtarıcı, binlerce yıl boyunca ve kıtalar arasında meşhur olmuştur. Onun müjdeleri Mezopotamya'dan Kuzey Afrika'ya yayılır ve bir Mısır yazıtında onun sembolik resimlerini görürüz: "Kıyam eden bir adam, tüm şerefiyle iki doğan öküzü tutuyor, biri sağında ve diğeri solunda. Bu, pek çok Babil yazıtında gördüğümüz bir görüntüdür ve genellikle Gilgamiş'i ve vahşi hayvanlarla mücadelesini temsil eder." Babil ve Kenan Efsaneleri, Charles Virolleaud.

Destanda, Gilgamiş üçte iki tanrıdır. Hikayesinde görüyoruz ki o, ikinci tufanın adamıdır, ilk tufanın adamı olan Sümer babası Ziusudra (Nuh) ve Babilli Utnapiştim (Nuh)'un hikayesiyle bağlantılıdır. Üstelik, belki de destanda Gilgamiş'in en önemli seyahati tanrılar arasında ölümsüz olan dedesi Nuh Utnapiştim ile tanışmaya gittiği ve ondan kendisinin insancıl üçüncü kısmını yok edebileceği sırrı sorduğu seyahatidir ve böylelikle dedesi Nuh (aleyhisselam) gibi tanrılarla ölümsüz olur, veya başka bir deyişle, ismi ebedi yaşam kaydında yetkin olarak yazılır ve ruhen ölümsüz kimseler arasında olur. Dolayısıyla konu, onun ruhu hakkındadır, ki o üçte iki tanrıdır ve geriye kalan üçüncü kısmını da diğer kısmı gibi yapmayı istemiştir ve destanın hayal olduğunu söyleyenler gibi fiziksel ölümsüzlükle yapılacak hiçbir şey yoktur.

Gilgamiş'in bazı metinlerde açıkça bir kurtarıcı olduğunu ve herkesin kendisini beklediği bir adalet simgesi olduğunu görüyoruz ve diyor ki,

“Fakat Uruk erkekleri evlerinde homurdandılar... hiçbir oğul babasıyla kalmamış, çünkü Gılgamış onların hepsini götürüyor, çocukları bile, fakat kralın halkına bir çoban olması gerek. O, sevenine hiç bakire bırakmıyor, ne de savaşçının kızını, ne de asilin karısını fakat bu, şehrin çobanıdır, bilge, güzel ve azimli.” Gılgamış Destanı

Sümer uygarlığı konusundaki bazı uzmanlar sandılar ki bu satırlarla kastedilen Gılgamış'ın insanların şerefine saldırması veya onlara zulmetmesidir ve bu mantıksızdır. Aksi halde destan tamamiyle tutarsız olur, başından beri. Gılgamış en iyi sıfatlarla anlatılmıştır. Aynı satırlarda bilge diye de anlatılmış, öyleyse nasıl bilge bir kral kendi halkının şerefine saldırabilir ve onlara zulmedebilir? Üstelik, destanın ilerki kısmı Gılgamış'ı mükemmel ahlaklarla anlatıyor, kendini düşünmeme, cesaret ve sadakat gibi. Bu yüzden, bu satırlar ya metne kasıtlı eklenmiş çarpıtmalardır ya da sembollerdir ve bu yüzden açıklama ve yoruma gerek vardır.

Eğer metni düşünürsek, görürüz ki kastedilen kişi insanlığı zulmünden kurtaran kurtarıcıdır, hikayesi tüm milletlerle birlikte olan İnsanlığın Kurtarıcısıdır, çünkü onun gönderiliş vaktinden önce gelmiş milletler onu kabul etmeye hazır değildi, bu yüzden en azından bu milletlerde bahsettikleri hikayesiyle kaydedilebilen şahıslar olacaktır. O, onları Allah'a bağlayan ve göğün kapısını açan kimsedir ki böylece dinlemek isteyen kendisini gerçekten haberdar kılacak büyük ilhamla dinleyebilir ve böylece ona şiddetlice bağlanmış olur, bizi hiçten görünür kılan gerçeğe, bilmek için yaratıldığımız gerçeğe. Bu yüzden o herkesi Allah ile meşgul eder, kendisiyle değil. Çünkü eğer onları kendisiyle meşgul eder veya onları uyarmadan onların kendisiyle meşgul olmalarına izin verirse, o halde onunla şöhret ve itibar isteyen diğer zalim tiranlar arasında bir fark kalmaz. Artık niçin Uruk erkeklerinin evlerinde homurdandığını, niçin Gılgamış'ın hiçbir oğlu babasıyla, hiçbir bakireyi

seveniyle ve hiçbir savaşcının kızını ya da hiçbir asilin karısını bırakmadığını iyice anlayabiliriz. Çünkü onların hepsi şiddetle Allah'a (svt) bağlanmışlardır. Kurtarıcı Gılgamış geldi ve kurtulanları serbest bıraktı, o belli bir vakitte büyük ilham için bir kapı olacaktır. O, onlara nasıl Allah'a bağlanacaklarını, nasıl Allah'ı seveceklerini ve nasıl herşeyde Allah'ı duyacaklarını öğretti. Sümerlere bakarsanız, görürsünüz ki onlar bu meselelerde ciddi idi.

(O, ön cephe savaşcısı ve yeni bir ağacın tokumu olacak adam olan Gılgamış'tır.)

Gılgamış Sümerlere veya Akadlara-Babililere-Asurlulara ve pek çok eski dünya halkına göre kutsal olan Gılgamış, Gılgamış destanında kesin olarak "üçte iki tanrı, üçte bir insan" olarak anlatılmıştır. Yani onun varlığındaki aydınlık karanlık tarafa veya "Ben"e galip geliyor, fakat sonunda o bu karanlıktan nihai kurtuluşun sırrını arıyor. Hatta Gılgamış ismi bile görevini belirtiyor ki o ön cephe savaşcisidir.

Destanda geçer:

O, iblis Humbaba'yı öldürmüş savaşcisidir.

O, İştar'ı (maddi yaşam) gücendirmiş savaşcisidir.

O, kendini ezmiş savaşcisidir.

O, insanlığın vahşetine galip gelen yeni bir ağacının tohumu olacak olan kimsedir bir de.

"Hiçkimse Gılgamış isminin tam manasını bilmez ve bazı Akad metinleri onun anlamını önce cephe savaşcısı olarak zikreder ve onun Sümer isminin manasının yeni bir ağacın tohumu olacak olan adam olması mümkündür, yani bir aile yapacak olan adam." Taha Bakır, Gılgamış Destanı

Belki de bu destanlardaki ortaya çıkarılacak en kötü çarpıtma, şaşkınlığa bağlı olarak destan karakterlerinin yanlış kişileştirilmesidir. Örneğin, onların isimleri Sümer

Kral kistesinde geçmiş krallar olarak kişileştirilmesi. Gilgamesh, destan karakteri Kral Gilgamesh olarak kişileştirilir, oysaki örneğin babalarının ismi farklıdır. Bu, tam da Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem) pek çok rivayette bahsettiği Mehdi'nin destansı hikayesini okuyan kimsenin durumudur, bin yılı aşkın süre önce Abbasi devletinde ismi Mehdi olan bir kralın olduğunu söylüyor ve iniyor ki İslami Mehdi'nin destansı hikayesiyle kastedilen kişi o Abbasi kralıdır. Bu ne yazık ki sıkça Gilgamesh'ta da olmuştur, bazı Sümer yazıt uzmanlarının sadece isim benzerliğine dayanarak efsanevi Gilgamesh'ın tarihteki Gilgamesh olduğunu söylemenin yanlış olduğunu belirtmelerine rağmen.

Charles Virolleaud der ki,

“Bu yüzden, bizi çok eski bir zamanda Gilgamesh adında bir kralın olduğuna inandıran sebepler var. Bu isim, (son dönemlerde keşfedilen) Uruk kralları listesinde yazılıdır fakat (beklenildiği gibi) listenin en üstünde değildir, ki tarihteki Gilgamesh bir ülke kurmamıştır ve doğrusu o, isimleri hariç haklarında hiçbir şey bilmediğimiz bir krallar listesi arasında vardır...He nasılsa Gilgamesh hakkında tarihin yazdığı iki satır dikkatimizi çekecek hiçbir şeye sahip değildir fakat şiirsel destanı bize ulaşan Gilgamesh böyle değildir.” Babil ve Kenan Efsaneleri, Charles Virolleaud.

Sümer, Akad, Babil hatta Asur krallarının kütüphanlerinde sakladığı, baktığı ve sahip çıktığı Gilgamesh Destanı hakkında insanlar o bir büyü veya kutsal bir kitapmış gibi davranıyorlardı. İnanıyorum ki önemli düşünce ve araştırma onun Sümerler, Akadlar, Babilliler ve Asurlular tarafından bir kurtarıcı olarak beklenen, daha gelecek kimsenin hikayesini temsil edip etmediğidir.

Taha Bakır der ki, “Gilgamesh kahramanının kendisinin ismi eski milletlerin çoğu edebi eserine taşınmıştır ve onun işleri

diğer milletlerin kahramanlarına atfedilmiştir, Herkül, Alexander, Zülkarneyn ve Odesa'nın Odiseas'ı gibi." Taha Bakır, Gılgamış Destanı.

Aynı zamanda der ki, "Diğer milletlerin kahramanlarına bir örnek olmuş Gılgamış meselesi tuhaftır."

Charles Virolleaud der ki, "Eski zamanlarda, Mısırlılar hakkında konuştuğumuz kişiyi biliyordu, Cebel-ul Arak'ta Nil vadisinde bulunmuş bir bıçakta olduğu üzere. Bıçağın ağzı çakmak taşındandı, metalden değil ve sapı fildişindendi. Bir yüzünde tüm şerefiyle biri sağında diğeri solunda yükselen iki öküzü tutan kıyam eden bir adamın resmi vardı. Bu, pek çok Babil yazıtında gördüğümüz bir görüntüdür ve genellikle vahşi hayvanlarla mücadeledeki Gılgamış'ı temsil eder." Babil ve Kenan Efsaneleri, Charles Virolleaud.

Bu yüzden, Gılgamış sadece adil veya salih bir kişi değildir ve sadece bir kral veya bir gün bir kral olacak kişi değildir. Doğrusu, Gılgamış, pek çok milletle ilgisi olan bir kişidir ve milletlerin kahramanları için bir örnektir, tıpkı yazıtların bize gösterdiği gibi. Gılgamış'ın pek çok milletle ilgisi olan bir kişi olduğu gerçeği sadece, farklı ülkelerde ve orijinalinden farklı dillerde olsa bile destanın uyarlamalarının varlığını açıklayan şeydir.

"Belki de onun eski uygarlıkların halkının zihni üzerindeki büyük tesirini açıklayan en iyi delil, antik dünyadaki yayılışındaki geniş spektrumdur. Böylelikle eski Irak halkını düşünürsek, o yalnızca Sümer ve Akad diye bilinen Irak'ın güney ve orta bölümünün sakinleri arasında dolaşmadı, aynı zamanda kuzey bölümü de yanı Asur'u da etkiledi. Bu yüzden onun pek çok uyarlaması antik Babil çağındaki (MÖ 2. Milenyum) Babil uygarlığının refah dönemi esnasında, antik Irak'ın başkentlerinde bulundu. Asur'a gelince, bize ulaşan son tam yayın Asur Kralı Asurbanipal'ın ünlü kütüphanesinde bulunmuştur... Eski uygarlıkların

merkezlerine gelince, çoktan belirttik ki bazı araştırmacılar Hitit uygarlığının evi olan Anadolu gibi uzak bölgelerde onun parçasının pek çok uyarlamasını buldu. Bu metinlerin bazıları eski Babil dilinde yazılmış, Hitit ve Hurri diline de çevrilmiştir. Son zamanlarda Tevrat'ta tanındığı üzere Meciddo denen eski bir Filistin şehrinde onun bazı bölümlerinin bir uyarlamasının heyecan verici bir keşfi yapıldı. Bu küçük uyarlama MÖ 14. Yüzyıla dek uzanıyor.”
Taha Bakır, Gılgamış Destanı

Bu, destansı hikayenin başta Gılgamış'ı anlattığı şekildir ve Gılgamış karakterinin ve onun görevinin bir tanıtımı gibi birkaç satırda Gılgamış hakkındaki her şeyi özetliyor,

“Bu, kendisine her şeyin bilindir olduğu adamdı, bu, dünyanın ülkelerini bilen kraldı. O bilgeydi, gizemleri görmüştü ve gizli şeyleri bilirdi, bize tufandan önceki günlerin bir hikayesini getirdi. Uzun bir seyahate gitti, yorgundu, emekle yıpranmıştı, dönerken dinlenmişti, tüm hikayeyi bir taşa kazıdı.”

Açıktır ki metin alim birini anlatıyor (kendisine her şeyin bilindir olduğu...dünyanın ülkelerini bilen... bilgeydi, gizemleri görmüştü ve gizli şeyleri bilirdi...). Her nasılsa o geliyor, önemli ilmin öğretmeni oluyor ve onu kazıyor ki böylece insanlar arasında kalsın (tüm hikayeyi bir taşa kazıdı). Mehdi hakkındaki metinlere bakarsak, İmam Sadık'ın (aleyhisselam) şöyle dediğini görürüz, “İlim 27 harftir ve peygamberler sadece iki harfi getirdi. Bugüne dek, insanlar yalnızca bu iki harfi bilir. Bizim Kaim'imiz kıyam ettiğindeyse, 25 harfi de ortaya çıkarıp onları insanlar arasında yayar ve onlara 2 harfi de ekleyip 27 harf olarak onları yayar.” Biharul Envar c.52 s.336

Altıncı Durak:

Gilgamiş, Dini Bir Şahsiyet

Gilgamiş Destanı sembollerle dolu, içinde sembolik rüyalar var, kendi bazı sembollerinin anlamını açıklıyor ve içinde sembolik kelimeler ve olaylar da var. Örneğin, Gilgamiş ve Enkidu arasındaki bir savaşın ortasında, görüyoruz ki aniden her şey diniyor ve Enkidu doğrudan ayağa kalkıp tüm saygısıyla Gilgamiş'a diyor ki:

“Dünyada senin gibi başkası yok. Ahırdaki vahşi bir öküz kadar güçlü olan Ninsun, seni doğuran anneydi ve şimdi sen tüm adamların üzerine yükseldin ve Enlil sana krallık verdi çünkü senin gücün adamların gücünü geçti.” Gilgamiş Destanı, Taha Bakır

Burdaki soru şudur, Enkidu bunu baştan beri biliyorduydu, niçin onunla savaştı?! Bu yüzden savaşla kastedilen şeyin Gilgamiş ve Enkidu arasındaki fiziksel bir savaş olması mantıklı değildir. Evet, ideolojik bir savaşın sonunda Enkidu'nun Gilgamiş'ın Ninsun'un ve ona krallık veren Enlil'in oğlu olduğu itiraf etmesini yol açtığını söylemek mümkündür. Savaştan sonra, Enkidu'nun bu sözleri söylemesi gerçeği açıkça gösteriyor ki Ninsun'u ve Enlil'i takdis ediyor ama Gilgamiş'ın onların soyundan olduğunu kabul etmiyordu. Ve sonraysa kabul ediyor,

“Dünyada senin gibi başkası yok. Ahırdaki vahşi bir öküz kadar güçlü olan Ninsun, seni doğuran anneydi ve şimdi sen tüm adamların üzerine yükseldin ve Enlil sana krallık verdi çünkü senin gücün adamların gücünü geçti.”

Bu yüzden metinlerdeki sembolizme dikkat etmemiz ve onların açık ve mecazsız metinler olduğunu düşünmememiz gerek. İşin doğrusu şu ki bu, genelde dini metinlerin niteliğine yakındır çünkü onlar başka sözcüklerdendir,

hikmet içerir ve bazen bu metinlerin amacı insanlara bir mesaj vermektir ve belki de bu mesajın genelde sadece kendi ehlinin anladığı sembolleri kullanarak taklitçilerden korunmuş olması gerekir. Rüyalar, örneğin, şüphesiz ki dini metinlerdir, fakat aramızda kim onların genelde sembolik olduğunda şüphe eder ki?

Gılgamış'ın ilk seyahati, şeytan Humbaba'yı öldürmek ve yeryüzünden zulmü, adaletsizliği ve kötülüğü kaldırmak içindi:

“Gılgamış kendi kölesi Enkidu'ya dedi ki, 'Diyardaki kötülükten dolayı, ormana gidecek ve kötülüğü yok edeceğiz; çünkü ormanda ismi “Olağanüstülük” olan vahşi dev Humbaba yaşar.’ ” Gılgamış şeytanı görmeden öce, ona ilk görevinin başarılı olacağını söyleyen pekçok rüya gördü.

“Gılgamış dedi ki, ‘Tekrar rüya gördüm. Dağın derin geçidinde duruyorduk, onun yanında en ufak bataklık sinekleri gibiydik ve aniden dağ devrildi, bana çarptı ve altımdan ayaklarımı yakaladı. Sonra alev alev yanan dayanılmaz bir ışık geldi ve içinde süsü ve güzelliği bu dünyanın güzelliğinden daha büyük olan biri vardı. O, beni dağın altından çekti, bana içmem için su verdi ve kalbimi rahatlattı.’ ” Gılgamış Destanı

Sümerlerin taptığı her şey bir tanrıydı, dolayısıyla maddi yaşam bir tanrıydı, “Ben” bir tanrıydı, birlik bir tanrıydı, topluluk bir tanrıydı ve salih ve mübarekler tanrılardı. Bu yüzden peygamberler, salihler, maddi yaşam ve “Ben” kelimelerini tanrı kelimesiyle değiştirebiliriz. Haydi metni düşünelim ve içindeki hikmete bakalım.

“Gılgamış cevapladı: ‘Göge tırmanabilen adam nerede? Sadece tanrılar yüce Şamaşla beraber ebedi yaşar. Biz adamlarsa, günlerimiz sayılıdır, uğraşlarımız rüzgarın bir nefesidir.’ ” Gılgamış Destanı

Kuran'da geçer ki, [Onların yaptıkları amellere baktık ve onları dağlımış toz zerrelere çevirdik.] (Furkan, 23)

Üçte iki tanrı olan Gılgamış sonunda üçte birlik kendi karanlığını yok etmeyi istedi ve kendi karanlığını yok etmiş kişiye gidip tanrılarla ölümsüz oldu. O, dedesi Utnapiştim, Nuh'tu. Gılgamış'ın Nuh'a olan yolculuğu bazı okuyucuların hayal ettiği gibi fiziksel ölümsüzlüğü isteyen bir yolculuk değildi, aslında ruhsal ölümsüzlüğü isteyen bir yolculuktu.

Söylenen her şeyden sonra, biz Gılgamış Destanının layıkıyla dini olduğunu ve Gılgamış'ın dini bir şahsiyet olduğunu söylerken birinin kalkıp itiraz etmesi mantıklı mıdır?

Yedinci Durak

Gılgamış ve Yusuf (aleyhisselam)

İlk seyahatinde, Gılgamış zafer kazandı, şeytan Humbaba'yı öldürdü, Uruk'a geri döndü ve maddi hayata (tanrıça İştara veya İnanna) karşı olan ikinci savaşı başlatmak için tacını giydi:

[Gılgamış tacı giyince, Gılgamış'ın güzelliği görkemli İştara'nın gözlerini kamaştırdı: "Bana gel Gılgamış! Benim damadım ol! Bana meyveni armağan et! Sen benim kocam ol, ben senin karın olayım! Sana altından ve lacivert taşından yapılmış koşu arabaları koşturayım! Tekerlekleri altın, boynuzları ayna gibi parlayan madenden olsun! Buna ruhlar, dev gibi katırlar koşulsun! Sen evimize girince seni katran kokuları karşılasın. Büyük rahipler ve soylular ayaklarını öpsünler! Krallar, büyükler ve beyler ayaklarının altına diz çöksünler! Dağların ve ülkelerin ürünlerini sana vergi olarak getirsinler! Sana keçiler üçüz, koyunlar ikiz yavrulasın! Senin sıpan bir ester yüküyle koşsun! Arabanın önündeki atın,

yarışta birinci olsun! Boyunduruktaki öküzlerinin eşi olmasın!”

Gılgamış, konuşmak için ağızını açıp görkemli İştar’a dedi: “... Seni karım yapmaya gelince, yapmayacağım. Bana ne kazandırır ki? Sen, soğukta ısıtmayan bir örtüsün! Sen rüzgâra ve fırtınaya engel olmayan uydurma bir kapısın! Sen, üstüne örtüleni altında ezen bir fil derisisin! Sen, içinde toplantı yapan yiğitlerin üstüne çöken bir saraysın, sen taşıyıcısının üstünde eriyen bir ziftsin! Sen, taşıyıcısının üstünde boşalan bir kırbasın! Sen taş duvarı çatlatan bir kireçsin! Sen, düşman ülkesini çeken bir yemişsin. Giyeni sıkın bir ayakkabısın! Dostlarından hangisini sonsuz olarak sevdi? Çobanlarından hangisini sürekli olarak beğendi?...”

İştar, bunu duyar duymaz öfkeleni; yukarıya gökyüzüne çıktı. İştar, babası Anu’nun huzuruna gitti. O, anası Antum’un huzuruna gitti ve dedi: “Babam! Gılgamış bana sövüyordu! Gılgamış bana kokmuş, çürümüş şeyleri saydı. Kokmuş, çürümüş şeyleri!” Anu konuşmak için ağızını açıp görkemli İştar’a dedi: “Önce sen kavgaya başlamadın mı ki? O, sana kokmuş şeyleri saydı. Kokmuş, çürümüş şeyleri!” İştar, konuşmak için ağızını açıp babası Anu’ya dedi: “Babam, Gılgamış’ı öldürmesi için bana gökyüzünün boğasını ver! Fakat sen gökyüzünün boğasını bana vermezsen, o zaman ben, cehennem kapılarını kırar, direklerini fırlatır, kapıları ardına dek açarım. Yaşayanları yemeleri için ölüleri kaldırırım. Dirileri yesinler diye. O zaman dünyada ölüler dirilerden çok olur!” Anu, konuşmak için ağızını açıp görkemli İştar’a dedi: “Kızım, benden istediğini yaparsam, yedi kuraklık yılı olur. İnsanlar için buğday biriktirdin mi? Hayvanlar için ot bitirdin mi?” İştar, konuşmak için ağızını açıp babası Anu’ya dedi: “Baba, insanlar için buğday yığdım, hayvanlar için de ot sağladım! Onların yedi kıtlık yılında doymaları için insanlara buğday topladım; hayvanlara ot yetiştirdim.] Gılgamış Destanı

Kuran'da geçer ki:

[Evinde kaldığı kadın, onunla birlikte olmak istedi. Kapıları sınıksıkı kapatıp: "Hadi gel, senin için..." dedi. O şöyle dedi: "Allah'a sığınırım. O benim Rabbimdir. Benim yerleşme yerimi en güzel şekilde yaptı. Muhakkak ki, zalimler kurtuluşa ermezler."] (Yusuf, 23)

[(Yusuf) dedi ki: "Yedi yıl eskisi gibi ekin ekin. Böylece yediğiniz az bir kısmı hariç, hasat ettiklerinizi başağında bırakın. Bir süre sonra, bunun arkasından zor 7 (kıtık yılı) gelecek. Biriktirdiklerinizden az bir kısmı hariç daha önce onlar için sakladıklarınızı yiyecekler. Bundan sonra içinde insanlara bol mahsül olan bir yıl gelecek ve o yıl da meyvelerin suyunu sıkacaklar.] (Yusuf, 47-49)

Sekizinci Durak

Ölümsüzlük Seyahatinde Tökezleyenler Var

Gösterdim ki Gılgamış'ın seyahati ruhsal ölümsüzlük ve ahiretteki ebedi yaşamdan bahsediyor, fiziksel ölümsüzlükten değil. Çünkü ahmaklar bile fiziksel hayatın son bulunduğunu biliyorsa, Gılgamış nasıl bilmez, oysaki O destanda bilge ve yaratıkların hakikatini bilen biri olarak anlatılıyor? Hikayede zikredilen ölümsüzlük ve ölüm ruhun ölümsüzlüğü ve ölümü anlamına geldiği için, Enkidu'nun ölümü de benzerdir ve Enkidu yolda tökezlemeden, haram amelleri işlemeden ve Gılgamış'ın ona verdiği emirlere karşı çıkmadan ölümsüzlük seyahatini tamamlayamadı. Sonuç onun cehennemin pençelerine düşmesiydi ve Gılgamış onu buradan kurtarmayı başardı ve onun tökezledikten sonra kalkmasına yardımcı oldu.

[Gılgamış Enkidu'ya der ki:
"Şimdi sen cehenneme düşersen,
Sana bir söz diyorum, sözümü al,

Sana bir talimat sunuyorum, talimatımı al.
Temiz kıyafetler giyme,
(Cehennem) kahyası bir düşman gibi gelmesin diye,
İyi türden bir yağla kendini yağlama,
Onun kokusunda başına üşüşmesinler diye.
Cehenneme sapan atma,
Sapanla vurulanlar seni çevrelemesin diye,
Elinde bir asa taşıma,
Gölgelerin hepsi senin etrafında titremesin diye.
Ayaklarına çarık giyme,
Cehennemde ağlama,
Sevgili eşini öpme,
Nefret edilen eşini vurma,
Sevgili oğlunu öpme,
Nefret edilen oğlunu vurma,
Kur'un ıĸlıđı seni yakalamasın diye.] Gılgamış Destanı

Enkidu üstadının talimatlarını önemsemedi ve Gılgamış onu uyarmasına karşın şu çok işleri yaptı. Böylece Kur tarafından yakalandı ve tekrar dünyaya yükselemedi.

“...Savaşta, mertlik yerinde, o düşmedi, Kur onu yakaladı.”
Tarih Sümer'de Başlar, Samuel Noah Kramer.

“Enkidu'nun ölüm hikayesi ve cenaze töreninin hepsi Sümer aslından ziyade Babilli ihtimallerinde yazılıdır. Sümer şiiri “Gılgamış, Enkidu ve Cehennem”e göre, Enkidu asla gerçek anlamda ölmedi fakat cehennem diyarındaki ejderha benzeri bir iblis olan Kur tarafından yakalandı ve hızlıca tutuldu, cehennemin tabularını (yasaklarını) bilerek ihlal ettikten sonra. Enkidu'nun ölüm hadisesi, Gılgamış Destanı'nın Babilli yazarları tarafından şiiri doruğa ulaştıran Gılgamış'ın ölümsüzlüğü arayışını çarpıcı kılmak için uyduruldu.

...Hiçbir durumda, ancak, Babilli şairler Sümer materyalini körü körüne kopyalasaydı. Onlar kendi keyiflerine ve

miraslarına göre, onun içeriğini öylesine değiştirdiler ve şeklini öylesine biçimlendirdiler ki sadece Sümer aslın yalın çekirdeği tanınabilir kaldı.” Tarih Sümerde Başlar, Samuel Kramer

Dokuzuncu Durak

Gılgamış'ın Dedesi Nuh'a (aleyhisselam) Seyahati

Sonra Gılgamış'ın dedesi Nuh'a (aleyhisselam) seyahati başladı ki o esnada ölümsüzlüğü arıyordu, beden değil ruh ölümsüzlüğünü. Baştan beri Gılgamış beden için ölümsüzlüğün olmadığını biliyordu ve dedi ki,

“Sadece tanrılar yüce şamaş ile ebedi yaşar, fakat biz adamlarsa, günlerimiz sayılır, uğraşlarımız rüzgarın bir nefesidir.” Gılgamış Destanı

Dedesi Nuh uzun bir süredir ölmüştü ve o bunu iyi biliyordu, bu yüzden bu diğer dünyaya bir seyahatti. Bu seyahatte Gılgamış nefisini ezdi ve arayarak gezdiği ölümsüzlüğe ulaştı. Aynı seyahatte ve daha dedesi Nuh'a (Utnapiştim) ulaşmadan bile önce arzu ettiği şeye ulaştı,

“Senin hatrına saçlarımı uzatacağım, bir aslan derisi içinde sahrada dolaşacağım.” Gılgamış Destanı

Gılgamış gerçeğin dünyasına girdi ve dedesi Utnapiştim'e (Nuh(aleyhisselam)) seyahatinde şeyleri gerçekte oldukları halde gördü.

[Gılgamış bir dağa geldi. Dağın adı Mâşu'dur. Gılgamış Mâşu dağına gelince, günü gününe güneşin çıkmasını ve girmesini bekleyen , başları gökyüzüne kadar yükselen ve göğüslerine kadar cehenneme batmış bulunan iki akrep insanın, bu dağın kapısında beklediklerini gördü. Bunlar öylesine korku vericiydi ki, korkudan yüzlerine bakılmazdı. Bunların görünüşü ölümdür. Bunların korkunç görünümü tüyleri ürpertiyor ve dağları deviriyor. Bunlar, güneşin dağdan çıkmasını da ve dağa girmesini de bekliyorlar. Gılgamış, bunları görünce korkudan ve dehşetten gözü karardı ve o, aklını başına toplayıp bunların yanına yaklaştı.

Akrep adam karısına seslendi: “Buraya, bize gelenin vücudu tanrı etinden midir?” Akrep adamın karısı ona yanıt verdi: “Onda üçte iki tanrılık, üçte bir insanlık vardır!” Akrep adam, insan yüzlü, tanrıların çocuğuna seslenip şu sözleri söyledi: “Neden ötürü bu denli uzun yol yürüyüp buraya benim yanıma kadar geldin? Geçit vermez ırmakları geçtin? Başına gelenleri bilmeyi pek isterdim.” Gılgamış yanıt verdi: “Utnapiştım için, atam olan Utnapiştım’ın yolunda! O, tanrıların arasına girdi ve tanrıların toplantısında yaşama kavuştu. Ondan ölüm ve yaşamı soracağım!” Akrep adam ağzını açıp Gılgamış’a dedi: “Gılgamış, bunu bilecek insan yoktur! Dağdan kimseler girmedi. Dağın içinde iki kez on iki saat uzaklığında bir boğaz vardır; içi koyu karanlıktır. Işık yoktur. Güneş doğduğu zaman dağın kapısı açılır, battığı zaman kapı kapanır.” Gılgamış dedi ki: “Hüzün ve acı içinde , ağlayarak ve ah çekerek gitmem gerekse de, yine de gitmeliyim.” Akrep adam konuşmak için ağzını açıp Gılgamış’a şu sözleri söyledi: “Git Gılgamış! Sana Mâşu dağının yolunu açıyorum. Dağları ve tepeleri güvenerek aş! Ayakların seni sağlıklı yurda götürsün! Dağın kapısı önünde açılsın!”] Gılgamış Destanı

Gılgamış’ın seyahati devam eder ve şarap yapımcısının yanından geçer, sanki o insanların dünyalık hayat sevgisi ve “Ben” ile sarhoş oluşununun bir simgesidir. Şarap yapımcısı onu dünyalık hayata, kendisini önemsemeye ve ölümsüzlüğü arayan bu yorucu seyahati terk etmeye çağırır.

[O, Gılgamış’a dedi: “Gılgamış nereye koşuyorsun? Sen aradığın yaşamı bulamayacaksın. Tanrılar insanları yarattığı zaman, insanlara ölümü verip yaşamı kendi ellerinde tuttular. Ey Gılgamış! Karnın dolu olsun, gece gündüz kendini eğlendir! Her gün bir şenlik yap! Gece gündüz bayram yapıp sevin! Üstün temiz olsun. Başın yıkansın. Suyla yıkanmış ol! Elindeki küçüğü besle. Karını kucaklamanla mutlu et! Çünkü bu da adamın kaderidir.” Gılgamış genç kadın Siduri’ye dedi: “Şimdi, genç kadın, Ubara-Tutu’nun

oğlu Utnapiştim'e giden yol hangisidir? Haydi bana onun y6nlerini ver! Bana y6nleri versene! Olursa denizi aşayım; olmazsa kırdan geçip gideyim!"] Gılgamış Destanı

Gılgamış'ın bu son s6zleri sanki Musa'dan (aleyhisselam) alınmış gibidir. Musa (aleyhisselam) diyor ki, [Ve Musa, genç arkadaşına: "İki denizin birleştiği yere ulaşıncaya kadar devam edeceğim veya senelerce gideceğim." demişti.] (Kehf, 60) Gılgamış'ın seyahati de dedesi Utnapiştim'e varana dek devam ediyor ve dedesi ona tufanın hikayesini anlatıyor, b6ylece Gılgamış dedesinden hayatın sırrını 6ğreniyor,

[Utnapiştim dedi: "Kalıcılık yoktur. Ebediyen dik duracak bir ev inşa eder miyiz, her zaman geçerli kalacak bir anlaşma imzalar mıyız? Kardeşler ebedi kalacak bir mirası b6ler mi, nehrin sel vakti hep s6rer mi? O, sadece larvasını d6ken ve kendi ihtişamında g6neşi g6ren yusufçuk perisidir. Eski g6nlerden hiçbiri geriye kalmadı. Uyuyuş ve 6l6m, ne kadar da benzerler, tıpkı boyalı bir 6l6m gibiler. Her ikisi de kaderlerini yerine getirdiğinde 6statla ırac arasındaki nedir ki?"] Gılgamış Destanı

S6mer destanları, hikayeleri ve şiirleri kanıtlıyor ki S6merlerin olduğu yerde ilahi din hikayesi t6m detayları, karakterleri ve simgeleriyle var olmuş ve tamamlanmıştır, Yahudilik, Hristiyanlık ve İşlam'ın var oluşundan 6nce. Dolayısıyla S6mer kil tabletlerinde, her şeye egemen olan geçerek ve tek tanrıyı g6r6yoruz ve ilerinde ideolojiler, ahlak kuralları, kutsal inançlar, ibadet ve şekilleri ve şeytan'a, d6nyalık hayata, "Ben"e ve nefis sevgisine karşı zafer kazanma yolları g6r6yoruz. Bu y6zden, S6merler A'dan Z'ye tam dine sahipti. Peki ona nerden ulaştılar? Mezopotamya tarihinde eksiksiz olarak aniden ortaya çıkmış olan bu gelişmiş sisteme nerden ulaştılar?

Akıl sahipleri tarafından g6r6len geçerek g6neş kadar açıktır, S6mer k6lt6r6 ve uygarlığı tarafından bize g6sterilen

kültürel ve sivil bir sıçrama var. Biri söylenen her şeye rağmen inkar etmeyi isterse, bu onun kendi tercihidir. Her nasılsa, bu kültürel sıçramayı açıklamak tezler ve teoriler için ortaya atıldı. Mesele başka türlü olsaydı, mesele uzaydan uzaylıların geldiğini öne süren teoriler noktasına ulaşmazdı. İnsanlığın ilerleyişinin ardındaki sebebin uzaylıların uzay gemilerinde gelip dünyada hiçbir izine rastlamadığımız evrensel güçlerini kullanmaları olduğunu kabul eden bir kimseye gerçekten hayret ediyorum. Ama yine de Adem'in ruhunun bir bedene üflenildiğini, böylece evrim geçirdiğini, organizasyon yönlerinden yaratılış arasında daha gelişmiş olup düşünüp anlayabildiğini kabul etmiyor.

Onuncu Durak

Sümerler ve Allah'ın Egemenliği

Hükümet konusunda Dr. Kramer der ki,
“Hükümet, İlk İki Meclisli Oturum: Adamların sosyal ve ruhsal gelişimi sıklıkla yavaş, dolambaçlı ve izini sürmesi zordur. Ergin ağaç binlerce mil ve yıl vasıtasıyla asıl tohumundan iyice ayrılır. Örneğin, demokrasi olarak bilinen hayat tarzını ve onun temel kurumunu, siyasi meclisi ele alalım.

Görünüşte, neredeyse Batı uygarlığımızın bir tekeli ve son yüzyılların bir akıbeti olarak görünür. Kim binlerce yıl önce siyasi meclislerin ve dünyanın bölgelerinde nadiren demokratik kurumlara benzer şeylerin olduğunu hayal edebilirdi ki? Fakat sabırlı arkeolog derin ve geniş bir kazı yaptı ve asla karşılaşacağı şeyi bilemezdi. “Kazma-kürek” takımıyla çalışmalarının sonucunda, artık Yakın Doğu -nun tüm bölgeleri- içinde yaklaşık 5000 yıl önce gerçekleşmiş siyasi bir meclisin kaydını okuyabiliyoruz.

İnsanların kaydettiği tarihteki ilk siyasi meclis yaklaşık MÖ 3. milenyumda ciddi bir oturumda toplandı. Bizim kendi

meclislerimizden farklı olmayarak, iki bölümden oluşuyordu, bir “senato” veya ihtiyarlar meclisi ve bir “alt meclis” veya eli silah tutan erkek vatandaşların meclisi. O, bir savaş meclisiydi, birlikte önemli savaş ve barış meselelerinde bir tavır alırlardı. “Ne pahasına olursa olsun barış” veya savaş olarak tanımlayacağımız şey ve bağımsızlık arasında seçim yapmak zorundaydılar. Senato, tutucu ihtiyarlarıyla beraber, her koşulda barışı bildirdi fakat kararı kral tarafından veto edildi, ki o alt meclisten önce meseleye bakardı. Bu organ savaş ve özgürlüğü bildirdi ve kral onayladı. Dünyanın hangi bölümünde insanların toplandığı ilk meclis oldu? Hayır tahmin ettiğiniz gibi değil, Batı’da bir yer, Avrupa kıtası (demokratik Yunan ve Roma cumhuriyetindeki siyasi meclisler daha sonra geldi) değil. Bizim eski meclislerimiz, şaşırtıcı görünebilir ama, şu anda genelde Yakın Doğu, tiranlar ve despotlar diyarı, siyasi meclislerin neredeyse bilinmez olarak düşünüldüğü dünya parçası olarak bilinen o Asya bölümünde toplandı. Eski zamanlarda Sümer olarak bilinen topraklarda, Fars körfezinin kuzeyi ile Dicle ve Fırat nehirleri arasında bulunuyordu, ki orada bilinen en eski siyasi meclis toplandı. Bu meclis ne zaman toplandı? MÖ üçüncü milenyumda. O zamanlarda, (nerdeyse modern Irak’ın alt yarısına tekabül eden) bu yakın doğu Sümer toprakları muhtemelen bilinen dünyadaki en yüksek medeniyetlerini oluşturmuş bir insan tarafından iskan edildi.” Tarih Sümer’de Başlar, Dr. Samuel Noah Kramer.

Sümerlerin Allah’ın egemenliği ile ilişkisi Kramer veya diğer çoğu arkeolog tarafından fark edilememiş bir meseledir, çünkü onlar ya Allah’ın egemenliğine inanmazlar ya da dinin Sümerler tarafından uydurulduğunu ve Tevrat ile Kuran’ın sadece –inandıkları üzere- Tufan hikayesi gibi kurgu olan Sümer öykülerin bir taklit sürecinin sonucu olduğunu düşünen ateistlerdir. Bu yüzden Sümer kralının savaş meselesini iki konseye sunduğunu keşfettiklerinde, Sümerlerin uyguladıkları şeyin bugünkü Batı demokrasisine

benzer bir demokrasi olduğu sonucuna vardılar. Ancak, Sümerlerin uyguladığı şey Batı demokrasisi değildi ve uygulamaları onunla ortak olarak hiçbir şeye sahip değildir ki hükümdarın ilahi atamayla yetkisini aldığını kanıtlayan pek çok Sümer metni vardır. Sümer hükümet sistemi tıpkı ilahi dini miras aldıkları gibi Nuh'dan (aleyhisselam) ve peygamberlerden miras aldıkları bir sistemdi. Onlar tıpkı ilahi dini tahrif ettikleri gibi ilahi hükümet sistemini de tahrif ettiler. Bu yüzden Sümer hükümet sistemi ne bir diktatörlük ne de günümüzde bilinen Batı demokrasi arzusu gibi bir demokrasi değildi. Sümer hükümet sisteminde, tanrılar tarafından atanan bir kral vardı. İlahi hükümet sisteminde, Allah tarafından atanan bir kral veya hükümdar vardı ve bu hükümdarın görevi Allah'ın isteğini yerine getirmek, Allah'ın kanunu uygulamak, adaletsizliğe uğrayanlara adil olmaktı. Bu yüzden onun kendi yönetimi olmayan ilahi hükümdarın atanmasının ardında bir amaç vardı. Bu yüzden ilahi hükümet sistemine Allah tarafından atanan hükümdarın uygulamalar üzerine gözetimi yoluyla bile olsa ulaşılabilir ve onun uygulamaları izlemesi ve müdahalesi yanlış yönde hareketlerin olduğu yeri düzeltmek içindi. Atanma amacının yerine getirilmesi için onun kendisinin yönetmesi gerekli değildi. Bunu ve buna benzer bir şeyi Dr. Samuel Kramer'in zikrettiği Sümer örneğinde görüyoruz ki, ilahi atama iddiası ve yetkisi üzerine Uruk ve Kiş arasından savaşlar oluyordu ve Uruk hükümdarı savaş veya barışı seçmek husunda insanların görüşlerini istiyordu fakat bu, daha önce açıkça belirtildiği üzere onun uyması zorunlu olan bir görüş değildi.

“Tarihte kaydedilen en eski meclisin toplanmasına neden olan politik durum şöyle anlatılabilir: Çok ilerki günlerin Yunanı gibi, Sümer, MÖ 3. Milenyumda, bir bütün olarak toprağa egemen olma rekabetinde olan bir grup şehir devletlerinden oluşuyor. Bunların en önemlilerinden biri Kiş'ti, Sümer efsanevi ilmine göre o, selden sonra hemen gökten “krallığı” almıştı. Fakat aynı zamanda başka bir şehir devleti olan Uruk, ki Kiş'in güneyine uzaktı, güç ve nüfuz

kazanmayı sürdürdü tâ ki Kiş'in Sümer'deki egemenliğini ciddi olarak tehdit etti. Kiş kralı sonunda tehlikenin farkına vardı ve Urukluları kendisini onların derebeyi olarak kabul etmediği sürece savaşla tehdit etti. Bu, Uruk'un iki meclisi – ihtiyarlar ve silah tutan erkekler- Kiş'e itaat edip barıştan zevk almak mı yoksa bağımsızlık için orduları götürüp savaşmak mı, hangi yolun takip edileceğine karar vermek için toplandıkları bu kritik andaydı." Tarih Sümer'de Başlar, Dr. Samuel Kramer.

Gerçek şu ki bazı Sümer kralları ilahi olarak atanmış olduklarını iddia eden adil krallardı, fakat bizim için önemli olan Sümerlerin genelde ilahi atamaya inanmalarıydı. Bu mesele kil tabletlerinde sıkça gördüğümüz şeyle teyit ediliyor; krallar tanrıların neslindedir ve tanrılar onları atadı. Kuran ile teyit edilen bir hikaye var, ki Sümer veya Mezopotamya'da Allah tarafından atanmış kral olan Allah'ın Habibi İbrahim (aleyhisselam) ile bir egemenlik iddiacısı arasında geçmiş bir çelişkiden bahsediliyor.

[Kendisine Allah'ın krallık verdiği kişinin, İbrahim'le çekişmeye başladığını görmedin mi? O zaman İbrahim, benim Rabbim diriltir, öldürür demişti. O, ben de diriltirim, öldürürüm dedi. İbrahim dedi ki: Şüphe yok ki Allah, güneşi doğudan çıkarır, sen batıdan doğdur. İnanmayan, bu söze şaşırıp kalmıştı. Allah zalim kavmi doğru yola sevketmez.] (Bakara 258)

Genelde, biri bu meselenin pek çok pasajta gayet açık olduğunu ve onların inançlarına göre yani Tevrat, İncil ve Kuran'daki ilahi dinin doğru ideolojisinde mevcut olduğu üzere egemenliğin bir ilahi atama konusu olduğunu görmek için Sümer, Akad ve Babil metinlerine bakabilir. Bu açıkça gösteriyor ki Sümerler eski ilahi dini miras aldılar ve onun öğretilerini uyguladılar, onların en önemlisi de ilahi kanunlar ve onların vasisidir. Fakat zaman geçtikçe, hep olan şey onlara da oldu. O, ilahi dinin tahrif edilmesi, ilahi

egemenliğin gasp edilişi, Allah tarafından atanan krala zulmedilmesi, sonunda babalarının toprağından ayrılmak zorunda kalmış olan İbrahim'in (aleyhisselam) durumu gibi. Nihayet Allah onun oğlunun sonradan oraya geri dönmesini diledi ve bu, onun oğlu Ali bin Ebu Talib'in (aleyhisselam) Sümer ve Akad topraklarına veya Semeru'ya veya Şinar'a veya Mezopotamya'ya (Irak) geri dönüşü ile oldu.

Bu, Sümer tabletleri hakkında Dr. Kramer'in yayınladığı bir metindir ve o gösterir ki Sümerler ilahi dine ve kralın veya yöneticinin ilahi atanmasına inanırdı,

“Ey Sümer, büyük toprak, evrenin topraklarından olan,
Sabit ışıkla doludur, gündoğumundan günbatımına kadar
ilahi kanunlar (tüm) insanlara yayılır,
İlahi kanunların yüce kanunlardır, ulaşılamazdır,
Kalbin derindir, akıl ermezdir,
Gerçek getirdiğiniz şeyi öğretiyor..., ulaşılmaz olan gök
gibi,
Doğurduğun kral ebedi taçla süslüdür,
Doğurduğun rab (efendi) kafadaki tacı hep düzeltiyor,
Rabbin şerefli bir rabdir; kral An ile, göksel kürsüde
oturuyor,
Kralın büyük dağıdır.” Tarih Sümer'de Başlar, Dr. Samuel
Kramer.